

П. В. Голобуцький

Апологетика

АПОЛОГЕТИКА (від грец. ἀπολογετικός – захисний) – розділ богослов'я, що захищає догмати певної релігійної системи з метою залучення до неї тих, хто не є її прибічником. А. називають ранньохристиянську літературу, що пропагувала і захищала основи християнського віровчення. У новітні часи А. – напрям аналітичної філософії релігії (лінгвістична апологетика), що тлумачить взаємини людини з Богом як мовну гру. Апологетами називали ранньохристиянських письменників (переважно 2– 3 ст.), які захищали християнство від критики язичницьких філософів і намагалися довести римській владі, що християнство виховує не руйнівників і заколотників, а вірних підданих держави та надійних членів суспільства. До числа апологетиків зараховують Кодрата з Афін, Аристиди, Юстина-мученика, Афіногора, Оригена, Тертулліана. Слово «апологети» вживається також у переносному значенні – затяті, запеклі прибічники якоїсь ідеї, напрямку, соціального ладу.

Рекомендована література

1. Вейш Я. Я. Аналитическая философия и религиозная апологетика. Рига, 1991;
2. Миллер Т., Журинская М. Истоки и современность апологетики // Альфа и Омега. 1998. № 1(15).

Бібліографічний опис:

Апологетика / П. В. Голобуцький // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2001. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-43111>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).